

SARAH J.
MAAS

DĚDIČKA
OHNĚ

COO
BOO

Dědička ohně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maas
Dědička ohně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SARAH J. MAAS

DĚDIČKA OHNĚ

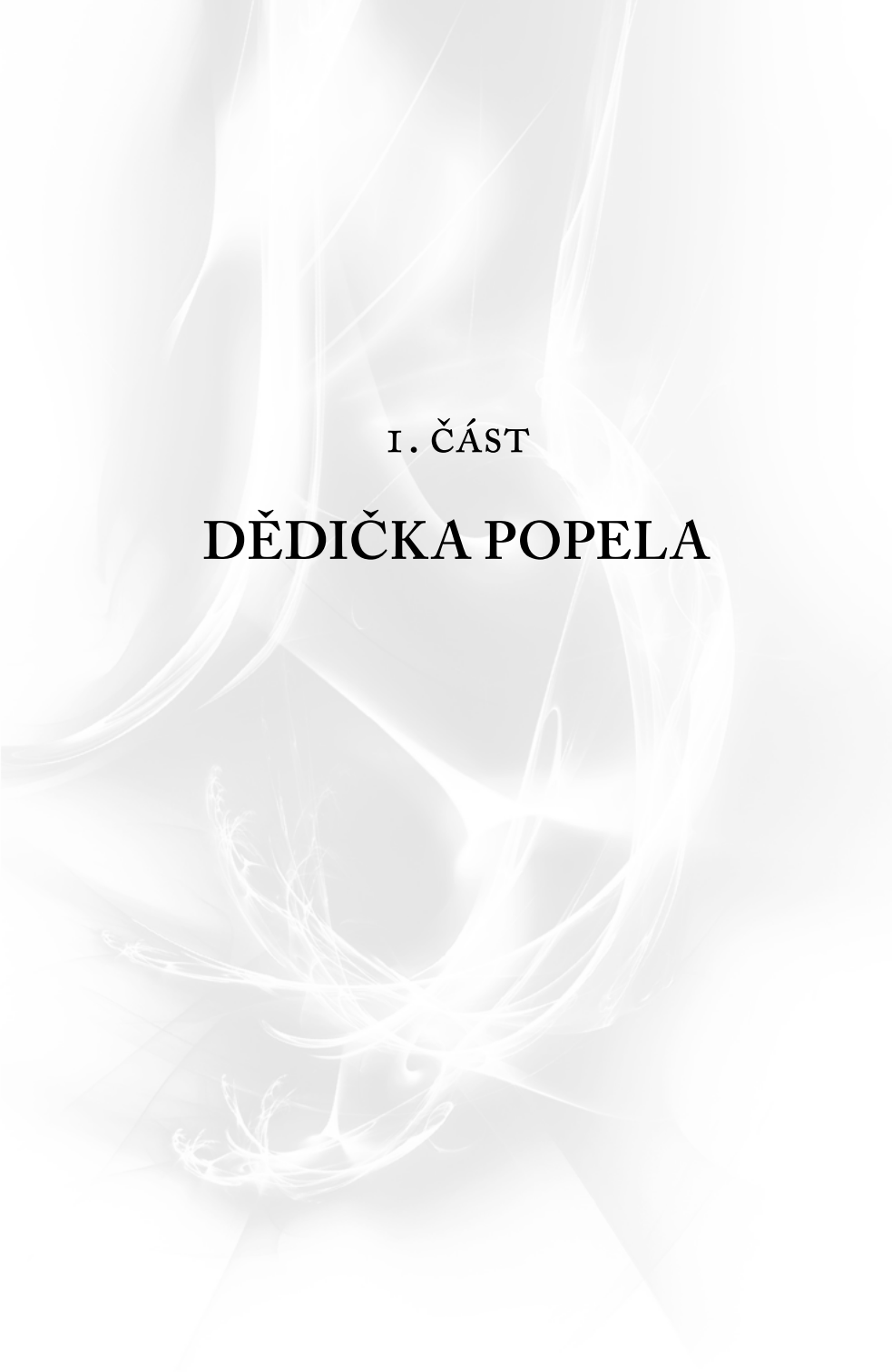
Přeložila Ivana Svobodová

COO
BOO

*Znovu pro Susan,
jejíž přátelství změnilo můj život k lepšímu
a dalo této knize srdce.*

Erilea

I. ČÁST

DĚDIČKA POPELA

1

Bohové, ale že v té ubohé skořápce, kterou nazývali městem, bylo vedro k zalknutí.

I když to tak Celaeně Sardothien připadalo jen proto, že už celé dopoledne polehávala na okraji střechy z vypálené hlíny s očima zakrytýma rukou a pomalu se opékala na slunci jako chlebové placky, které nejnuznější obyvatelé města nechávali na okenních parapetech, protože si nemohli dovolit cihlové pece.

Ach, bohové, už těch chlebových placek, kterým tu říkali *teggya*, měla po krk. Měla po krk toho, jak jí křupaly mezi zuby, a jejich cibulové příchutě, kterou z úst nedokázaly zahnat ani doušky vody. Kdyby už nikdy neměla teggyi vzít znovu do úst, rozhodně by pro to neronila slzy.

Hlavně proto, že teggya bylo to jediné, co si mohla dát k jídlu od doby, co před dvěma týdny připlula do Wendlynu a dorazila do hlavního města Varese, přesně jak jí přikázalo Jeho nejvyšší vladařské Veličenstvo a Pán světa, král Adarlanu.

Když jí došly peníze, nezbylo jí nic jiného než krást teggyi a víno z kár prodejců. Došlo k tomu nedlouho potom, co jediným pohledem přelétla z mohutné zdi hradu zbudovaného z vápence na dokonale vycvičené strážce a na kobaltově modré vlajky hrdě vlající v suchém horkém větru – došla k závěru, že muže, jehož měla za úkol zabít, ponechá naživu.

Ted' tedy přežívala na uloupené teggyi... a vínu. Kyselém rudém vínu z vinic táhnoucích se po zvlňených kopcích obklopujících hradbami obehnané město. Celaena ho kvůli chuti

zpočátku vyplivovala, ovšem teď si ho vychutnávala s opravdovým potěšením. Zvláště od toho dne, kdy usoudila, že jí vlastně na ničem nezáleží.

Natáhla se k taškám z pálené hlíny svažujícím se za ní, aby nahmatala hliněný džbán s vínem, který ráno přinesla na střechu. Poklepávala prsty, hledala a pak...

Zaklela. Kam se u řasa podělo víno?

Svět se naklonil, a když se zvedla na lokty, zničehonic byl plný oslnivé záře. Na nebi kroužili ptáci, kteří si udržovali uctivý odstup od jestřába s bělostným břichem a ocasem, jenž po celé ráno číhal na nedalekém komíně a vyčkával, až bude moct ulovit potravu. Ulice dole, kde se konaly trhy, byla jásavou mozaikou barev a zvuků. Znělo jí hýkání oslů a pokřikování obchodníků předvádějících své zboží. Procházeli tudy lidé v oděvech cizího i známého vzhledu, zatímco na vybledlých kamenech dláždění rachotila kola povozů. Ale kde u všech pekel bylo...

Á, tady. Džbán byl zastrčený pod jednou z těžkých červených tašek, aby zůstal v chladu. Tam, kde ho schovala před hodinami, když vyšplhala na střechu rozlehlé kryté tržnice, aby se porozhlédla po obvodu opevnění hradu o dvě čtvrti dál. Nebo z jakéhokoli jiného důvodu, který mohl znít oficiálně a přínosně, než si uvědomila, že by se raději natáhla ve stínech. Ve stínech, které už dávno sežehlo neúprosné wendlýnské slunce.

Přihnula si ze džbánu, nebo se o to alespoň pokusila. Byl prázdný a ona usoudila, že to je jen štěstí. *Bohové*, pořádně se jí motala hlava. Potřebovala vodu a teggyi. A možná mast na ten velkolepě bolavý rozbitý ret a poškrábanou lícní kost, které si včera v noci odnesla z jedné z městských *taberen*.

Celaena se převalila se záupněm na břicho a zkoumavě si prohlédla ulici čtyřicet stop pod sebou. Už znala strážce, kteří zde hlídkovali – uložila si do paměti jejich tváře a zbraně, stejně jako to udělala u strážců na vrcholu vysokých zdí obepínajících hrad. Zapamatovala si, kdy se střídají a jak otevírají tři mohutné brány vedoucí do hradu. Ashryverové a jejich předkové očividně brali bezpečnost nesmírně vážně.

Od doby, kdy přijela do Varese, uplynulo deset dní. Ještě předtím urazila zdoluhavou cestu od moře. Neotálela jen proto, že nebyla nijak nadšená představou, že musí zavraždit členy královské rodiny, ale také proto, že město bylo tak obrovské a jí připadalo, že tu má skvělou příležitost uniknout pozornosti úředníků pro dozor nad přistěhovalci, kterým utekla místo toho, aby se nechala zapsat do tolik dobročinného pracovního programu. Rychlý přesun do hlavního města také představoval vítanou změnu po týdnech na moři, kdy Celaena neměla chuť dělat cokoli jiného než ležet na úzkém lůžku v přecpané kabině nebo si až s nábožným zanícením brousit zbraně.

Jsi zbabělec. Obyčejný zbabělec, řekla jí Nehemia.

To slovo se odráželo v každém zaskřípění brousku o kov. *Zbabělec, zbabělec, zbabělec.* A pronásledovalo ji každou míli, kterou na lodi urazili.

Složila přísahu – přísahu, že osvobodí Eyllwe. A tak mezi okamžiky zoufalství, zuřivosti a žalu, mezi myšlenkami na Chao-la a klíče Sudby a na vše, co opustila a ztratila, vymyslela plán, podle kterého bude postupovat, až dorazí na pevninu. Onen plán osvobození porobeného království však byl vyloženě šílený a nepravděpodobný: Měla v úmyslu najít a zničit jednou provždy klíče Sudby, jež adarlanský král použil k vybudování své děsivé říše. Pro uskutečnění svého záměru ráda položí život.

Bude to boj jen mezi ní a králem. Tak, jak by to mělo být. Bez ztráty životů, s výjimkou jejího. Bez poskvrny na jiné duši než její. Jedna zrůda zničí druhou.

Když už měla být v důsledku Chaolových pomýlených dobrých úmyslů ve Wendlynu, tak zde aspoň najde potřebné odpovědi. V Eriley byla jediná osoba, která pamatovala dobu, kdy byly klíče Sudby v držení dobyvačné rasy démonů. Ti z nich vytvořili trojici nástrojů obdařených tak obrovskou mocí, že byly po tisíce let ukryty a téměř vymazány z paměti. Avšak královna víl Maeve o tom všem věděla, jak se dalo očekávat od někoho, kdo byl téměř stejně starý jako svět sám.

První krok Celaenina hloupého, bláhového plánu byl jedno-

duchý: Vyhledat Maeve, získat od ní odpovědi jak zničit klíče Sudby, a pak se vrátit do Adarlanu.

Bylo to to nejmenší, co mohla udělat. Pro Nehemii – pro... tolik dalších lidí. Z ní samotné nezbývalo téměř nic. Jen popel a propast a nezrušitelná přísaha, kterou vyryla do vlastní kůže na počest přítelkyně, která v ní viděla toho, kým ve skutečnosti byla.

Když jejich loď zakotvila v největším přístavu Wendlynu, Celaena musela obdivovat, jak opatrně si kapitán vedl, když připlouval k pevnině. Vyčkal na bezměsíčnou noc a pak Celaenu a ostatní uprchlice z Adarlanu nalodili na galéru, přičemž sledovali cestu tajnými průplavy mezi korálovými útesy – z pochopitelných důvodů. Pás korálů byl hlavním bodem obrany, neboť držel adarlanské legie od wendlynských břehů. Odhalit jeho slabá místa bylo rovněž součástí jejího poslání coby královny bojovnice.

Čekal ji ještě další úkol, který střežila hluboko v srdci: Musela najít způsob, jak králi zabránit popravit Chaola nebo Nehemiinu rodinu. Král slíbil, že to udělá, pokud Celaena zklame a nezíská plány námořní obrany Wendlynu a neodstraní zdejšího krále a prince při každoročním plese na oslavu slunovratu. Celaena však vražedné úklady ponechala stranou, když dorazili do přístavu a uprchlice byly vyvedeny na břeh, kde byly předány přístavním úředníkům.

Řada žen byla poznamenána jizvami na těle i na duši a v očích měly stíny hrůz, které je postihly v Adarlanu, a tak se Celaena i potom, co se během zmatku v doku vytratila, zdržela na střeše opodál, zatímco ženy byly odváděny do jedné z budov – aby jim našli domov a práci. Wendlynští úředníci je ovšem mohli později odvést do tiché části města, kde by si s nimi mohli dělat, co chtěli. Prodat je. Ublížit jim. Byly to uprchlice, nechtěné, bez jakýchkoli práv, a neměly se jak bránit.

Celaena se ale nezdržela jen kvůli tomuto podezření. Ne, Nehemia by na jejím místě zůstala, aby ověřila, že ženy budou v pořádku. Jakmile se ujistila, že uprchlicím nic nehrozí, vy-

pravila se na cestu do hlavního města. Hledání přístupových cest do hradu pro ni představovalo pouze způsob, jak se zaměstnat, zatímco se bude rozhodovat, jak provést úvodní kroky svého plánu. A přitom všem se bude snažit přestat myslet na Nehemii.

Všechno proběhlo v pořádku – v pořádku a tak snadno. Jako stín prošla venkovskou krajinou. Skrývala se v lesích a ve stodolách podél cesty.

Wendlyn. Země mýtů a nestvůr, kde se legendy a noční můry stávají skutečností.

Samotné království pokrýval teplý hrubý písek a husté lesy, které byly čím dál zelenější s tím, jak zvlněné kopce postupovaly do vnitrozemí a přecházely v ostře se tyčící vrcholky. Pobřeží a kraj kolem hlavního města byly vyprahlé, jako by slunce spálilo vše až na nejodolnější rostliny. Tolik se lišilo od deštivé, mrazem pokryté říše, kterou zanechala v dáli.

Byla to země hojnosti a příležitostí, kde si nikdo svévolně nebral, co si zamanul, kde nikdo nezamykal dveře a kde se lidé na ulicích jeden na druhého usmívali. Celaeně ale zvlášť nezáleželo na tom, jestli se na ni někdo usmívá, nebo ne. Jak dny ubíhaly, najednou pro ni bylo nesmírně těžké projevodat zájem o cokoli. Veškeré odhodlání, všechn vztek a každý pocit, co zažívala po vyplutí z Adarlanu, se vytratily. Pohltla je nicota, která teď nahlodávala její duši.

Po čtyřech dnech cesty spatřila mohutné hlavní město vystavěné v podhůří. Varese, rodné město její matky. Životem pulsuující srdce království.

Přestože bylo Varese čistější než Zlomuval a značná část bohatství byla rozdělena mezi vyšší a nižší vrstvy, stále bylo hlavním městem s chudinskými čtvrtěmi, zapadlými uličkami, děvkami a hráči – a netrvalo dlouho najít jeho spodinu.

Dole na ulici se tři strážci tržiště zastavili na kus řeči a Celaena si podepřela rukama bradu. Jako všichni strážci v tomto království byli i oni oděni v lehké zbroji a měli u sebe značné množství zbraní. Povídalo se, že wendlynské vojáky cvičí vílí ná-

rod, aby byli nemilosrdní, lstiví a rychlí, a Celaena z tuctu důvodů nechtěla zjistit, jestli je to pravda. Strážci se každopádně zdáli být daleko všímavější než běžná zlomuvalská hlídka, přestože nezaznamenali, že se po městě pohybuje nájemná vražedkyně. Celaena ovšem věděla, že v posledních dnech představuje skutečnou hrozbu pouze sama sobě.

Dokonce i když se den co den pekla v žáru slunce a umývala se, kdykoli se jí k tomu na některém z mnoha náměstí s fontánami naskytla příležitost, stále cítila, jak její kůži i vlasy pokrývá krev Archera Finna. Přes neutuchající hluk a tep Varese jí v uších dosud znělo Archerovo zasténání, když ho vykuchala v tajné chodbě pod hradem, a navzdory vínu a horku měla stále před očima zděšenou grimasu v Chaolově tváři, když odhalil její vílí původ a příšernou moc, jež by ji snadno mohla zničit, a pochopil, jakou prázdnotu a temnotu skrývá Celaena ve své duši.

Často si říkala, jestli rozluštil hádanku, kterou mu dala ve zlomuvalském přístavu, a zda odhalil pravdu... Nedovolila si v těch úvahách pokračovat. Teď nebyl čas lámat si hlavu nad Chaolem, nad pravdou ani nad dalšími věcmi, které tížily a svíraly její duši.

Opatrně zatlačila prstem na rozbitý ret a zamračila se na strážce na tržišti, přičemž ji ústa rozbolela ještě víc. Tuto ránu si vysloužila při rvačce v taberně včera v noci, když jednomu muži vykopla koule až do krku a dotyčný poté, co popadl dech, byl, mírně řečeno, vzteky bez sebe. Celaena spustila ruku od úst a chvíli pozorovala strážce. Na rozdíl od vojáků a úředníků ve Zlomuvalu nebrali od obchodníků úplatky a nikomu nevyhrožovali násilím ani pokutami. Všichni úředníci a vojáci, které zde zatím viděla, byli bez výjimky stejně... dobří.

Stejně jako oni byl dobrý i Galan Ashryver, korunní princ Wendlyn.

Jediným vnějším projevem zlosti, na nějž se Celaena vzmožila, bylo vypláznutí jazyka – na strážce, na trh, na jestrába na komíně opodál, na hrad a na prince, který žil uvnitř. Litovala, že jí víno dnes došlo tak brzy.

Uplynul týden od chvíle, kdy přišla na to, jak nenápadně proniknout do hradu. To bylo tři dny po příjezdu do Varese. Uplynul týden od toho hrozného dne, kdy se jí všechny plány zhroutily pod rukama.

Opřel se do ní chladivý vánek, jenž s sebou nesl vůni koření z krámků lemujících blízkou ulici – muškátového oříšku, tymiánu, kmínu, aloisie trojlisté... Celaena se zhluboka nadechla a nechala si jejich vůni pročistit hlavu otupělou sluncem a vínem. Z jednoho ze sousedních měst k ní dolehlo vyzvánění zvonů a někde na náměstí skupina hudebníků spustila veselou melodii. Nehemia by to tu milovala.

Při tom pomýšlení se svět zhroutil do propasti, která nyní zela v Celaenině nitru. Nehemia Wendlyn nikdy neuvidí. Nikdy se nebude procházet trhem s kořením ani neuslyší zvony z hor. Celaena cítila, jak ji neviditelné olověné závaží drtí na prsou.

Když dorazila do Varese, zdálo se jí, že má dokonalý plán. Během hodin, jež strávila průzkumem obrany královského hradu, zvažovala, jak najít Maeve, aby zjistila víc o klíčích. Vše probíhalo tak hladce a bezchybně, dokud...

Do toho bohy proklatého dne, kdy si všimla, že strážé po každé ve dvě hodiny odpoledne ponechávají jižní zeď na určitou dobu nechráněnou, a odhalila, jak obsluhují mechanismus brány. V tu chvíli ale vyjel z brány ven Galan Ashryver, na něhož měla dokonalý výhled ze svého stanoviště na střeše šlechtického paláce.

Nebyl to pohled na prince s olivovou pletí a tmavými vlasy, co ji přimrazilo na místě. Nebyla to skutečnost, že si i z té vzdálenosti povšimla tyrkysové barvy jeho očí. Byla stejná jako odstín *jejích vlastních* očí, které byly důvodem, proč obvykle do ulic vycházela v kápi.

Ne. Byl to obdivný jásot jeho poddaných.

Oslavovali ho, svého prince. Zbožňovali ho – jeho okouzlující úsměv a lehkou zbroj lesknoucí se v nelítostném slunci, když spolu s vojáky mířil k severnímu pobřeží, aby vedl blokádu. *Aby*

vedl blokádu. Princ – její budoucí oběť – stál v čele vojsk proti Adarlanu a jeho lid ho za to *miloval*.

Sledovala prince a jeho muže kráčející městem a přeskakovala přitom ze střechy na střechu. Stačil by jediný šíp, jenž by zasáhl ty tyrkysové oči, a dědic trůnu by padl mrtev. Jenže Celaena ho pronásledovala celou cestu k městským hradbám a jástot lidí jen sílil. Házeli mu květiny a všichni zářili pýchou nad svým neskutečně dokonalým princem.

Dorazila k branám města ve chvíli, kdy je pro prince otevřeli. A když Galan Ashryver odjížděl směrem k zapadajícímu slunci do války, vstříc slávě a boji za dobro a svobodu, zůstala stát na střeše, dokud se nezměnil v tečku na obzoru.

Pak se vydala k nejbližší taberně a zapletla se do nejkrvavější a nejdrsnější rvačky, jakou kdy vyprovokovala, až kdosi přivolal městskou hlídku a Celaena se vytratila okamžik předtím, než ji stihli vsadit do klády. Potom došla k rozhodnutí, že neudělá *nic*, zatímco jí z nosu crčela krev na košili a ona plivala rudé sliny na dláždění.

Její plány neměly smysl. Nehemia a Galan by dovedli svět ke svobodě. Kdyby Nehemia žila a dýchala, porazili by spolu s princem krále Adarlanu. Jenomže Nehemia byla po smrti a Celaenina přísaha – její hloupá, ubohá přísaha – stála za starou belu, když na světě byli milovaní dědici trůnu jako Galan, kteří toho mohli vykonat o tolik víc. Byla blázen, když tu přísahu pronesla.

I takový Galan představoval pro Adarlan minimální nebezpečí, a to měl k dispozici celé loďstvo. Ona byla sama a její život nestál za zlámanou grešli. Pokud krále nedokázala zastavit Nehemia... pak Celaenin plán obrátit se na Maeve... byl naprosto k ničemu.

Naštěstí dosud z vílího rodu nezahlédla ani živáčka. Stejně tak nespatriła ani skřítky a z magie zachytila sem tam špetku. Ze všech sil se tomu snažila vyhýbat. Dokonce ještě předtím, než zahlédla Galana, se držela dál od stánků na tržnici, kde nabízeli všechno, od léčivých prostředků přes cetky až po lektvary.

Zde se také dalo najít plno pouličních kejklířů a žoldáků, kteří prodávali své umění, aby si vydělali na živobytí. Celaena zjistila, které taberny mají v oblibě lidé nadaní magií, a obloukem se jim vyhýbala, protože někdy ucítila, jak se v její duši probouzí tenká svíjející se *věc* pokaždé, když zachytila jiskru magické energie.

Od doby, kdy se vzdala svého plánu a s ním i snah se o cokoli zajímat, uplynul týden a Celaena měla podezření, že potrvá ještě mnoho týdnů, než se rozhodne, že už má skutečně po krk teggye nebo nočních potyček, do kterých se pouštěla jen proto, aby cítila aspoň něco, či hltání nakyslého vína, když celé dny proležela na střeších.

Jenže měla vyprahlé hrdlo a v žaludku jí kručelo, a tak se pomalu zvedla od kraje střechy – ne kvůli pozorným strážím, ale spíš proto, že se jí hlava pořádně a úporně točila. Kráčela tak ledabyle, že se ani nestarala o to, aby nespadla na ulici.

Když se spouštěla po okapu do uličky vedoucí z tržiště, vrhla nevraživý pohled na tenkou jizvu, jež se jí táhla na dlani. Ta jizva nebyla ničím víc než připomínkou ubohého slibu, který před měsícem učinila u Nehemiina hrobu pokrytého zmrzlou hlínou, stejně jako všech zásad a lidí, které zradila. Tak jako prsten s ametystem, který noc co noc prohrávala, jen aby ho před úsvitem znovu vyhrála zpátky.

Přes všechno, co se stalo, navzdory úloze, kterou Chaol sehrál v Nehemiině smrti, dokonce i poté, co zpretrhala pouto mezi nimi, se nedokázala prstenu od něj vzdát. Už o něj třikrát přišla v kartách, ale zas a znovu ho získávala zpět – všemi možnými prostředky. Dýka připravená zajet mezi žebra měla obvykle při přesvědčování daleko lepší výsledky než pouhá slova.

Celaena usoudila, že se jen zázkasem dostala dolů do uličky, kde ji stín na okamžik oslepil. Rukou se opřela o studenou kamennou zeď, počkala, až si oči přivyknou na šero, a přitom se snažila přimět svou hlavu, aby se přestala točit. Troska – byla z ní zatracená troska. Zajímalo by ji, kdy ji to přestane být lhostejné a něco s tím udělá.

Ten puch Celaenu zasáhl, ještě než stihla zahlédnout, z koho vychází. Před obličejem se jí znenadání zjevily vykulené zažloutlé oči jakési ženy, která rozevřela seschlé, popraskané rty a zasyčela: „Ty špindíro! Opovaž se mi přijít znovu ke dveřím!“

Celaena se odtáhla a zamžourala na tulačku – a na její dveře, které byly jen výklenkem ve zdi nacpaným smetím a čímsi, co nejspíš byly pytle s jejími věcmi. Žena sama byla shrbená, vlasy měla nemyté a v ústech měla jen chabé zbytky zubů. Celaena znovu zamrkala a ženina tvář se zaostřila – zuřivá, pološílená a špinavá.

Celaena zvedla ruce a ustoupila o krok, o dva. „Promiň.“

Žena vyplivla žmolek hlenu na dlažbu rovnou před Celaeniny zaprášené boty. Celaena v sobě nedokázala najít sílu, aby z toho byla znechucená nebo vzteklá, a prostě by odešla, kdyby si nevšimla, v jakém je stavu, když zvedala otupělý pohled od plivance na zemi.

Oblečení měla špinavé, plné skvrn, prachu a dř, nemluvě o otrěsném smradu. Tulačka si ji spletla s jinou tulačkou, která usiluje o její místo na ulici.

No, nebylo to *úžasné*? Nikdy v životě neklesla tak hluboko, a to bylo co říct. Třeba se tomu jednou bude smát, pokud si dá práci zapamatovat si to. Nevzpomínala si, kdy se naposledy smála.

Alespoň mohla najít jistou útěchu v zjištění, že její situace už nemohla být horší.

Vtom se však ze stínů za ní potutelně zasmál hluboký hlas.

⇨ 2 ⇨

Muž stojící opodál v uličce byl vílího rodu.

Po deseti letech, po všech těch popravách a upalování se k ní kradl muž z vílího národa. Čistokrevný muž z magického rodu, z masa a kostí. Nebylo před ním kam uniknout, když se vynořil ze stínů několik metrů od ní. Tulačka ve výklenku a všichni ostatní lidé v uličce ztichli a Celaena znovu zaslechla zvony odbíjející ve vzdálených horách.

Muž byl vysoký, měl široká ramena a tělo samý sval a šlachy. Na první pohled bylo zřejmé, že v jeho krvi kolovala moc. Zastavil se v prašném paprsku slunečního světla a stříbřité vlasy mu zářily.

Jako by nestačily jeho mírně zašpičatělé uši a lehce prodloužené špičáky k tomu, aby k smrti vyděsil všechny v uličce, včetně šílené ženy, která teď naříkala za Celaenou, na levé tváři drsného obličejce měl zlověstně vyhlížející tetování v podobě spirál vyvedených černým inkoustem na kůži snědé od slunce.

Ta kresba by klidně mohla být pouze pro ozdobu, avšak Celaena si stále z vílího jazyka pamatovala dost na to, aby v liniích rozpoznala slova, dokonce i v tak uměleckém provedení. Tetování začínalo na mužově spánku a pokračovalo přes čelist dolů po krku, kde mizelo pod surcotem a pláštěm. Celaena tušila, že se znaky táhnou dál po jeho těle skryté spolu s přinejmenším pultuctem zbraní. Když sáhla pod plášť pro dýku, pomyslela si, že by mohl být krásný, kdyby v jeho borovicově zelených očích nezachytila příslib násilí.

Byl by omyl říct o něm, že je mladý – stejně jako by byl omyl nazvat ho jinak než bojovníkem, i kdyby neměl na zádech zavěšený meč a po boku ostré nože. Pohyboval se se smrtící elegancí i jistotou a klouzal zrakem po uličce, jako by vstupoval do bitevní vřavy.

Jílec dýky hřál Celaenu v dlani, když zaujala bojový postoj a ke svému překvapení ucítila – strach. Takový, že zahnal hustou mlhu, jež halila její smysly v uplynulých týdnech.

Bojovník z rodu víl kráčel uličkou a jeho kožené, po kolena vysoké boty neslyšně dopadaly na dláždění. Pár přihlížejících lidí se stáhlo ke zdi, jiní se bezhlavě hnali na slunečnou ulici nebo k nejbližším dveřím, jen aby unikli před jeho nesmlouvavým pohledem.

Ještě předtím, než se jeho bystré oči setkaly s jejími, Celaena poznala, že tu je kvůli ní, a pochopila také, kdo ho posílá.

Sáhla po Elenině amuletu a trhla sebou, když si uvědomila, že už ho nemá na krku. Darovala ho Chaolovi – jako jedinou ochranu, kterou mu mohla při odjezdu poskytnout. Nejspíš ho zahodil, jakmile odhalil pravdu. Potom by mohl najít pevnou půdu pod nohama a znovu se proti ní postavit jako nepřítel. Možná její tajemství prozradil i Dorianovi a oba budou opět v bezpečí.

Než se nechala strhnout instinktem, který ji nabádal vyšplhat po okapu zpět na střechu, zvážila dříve zavržený plán. Že by si nějaký bůh vzpomněl, že žije, a rozhodl se jí projevit aspoň malou milost? Musela se setkat s Maeve.

Teď před ní stál připravený jeden z Maeviných válečníků a čekal.

Podle divoké zášti, jež z něj přímo čísla, z toho neměl valnou radost.

V uličce panovalo hrobové ticho, zatímco si vílí válečník Celaenu měřil. Lehce přitom roztáhl chřípí, jako kdyby...

Nasával její pach.

Celaena pocítila jisté uspokojení z toho, že páchne úděsně, ale on nezkoumal zápach jejího těla. Ne, zajímala ho vůně, kte-

rá jí byla vlastní – pach jejího rodu a krve a toho, čím a kým je. Kdyby vyslovil její jméno před těmi lidmi... Galan Ashryver by se okamžitě přihnal zpět domů. Stráže by byly v nejvyšší pohotovosti a to nebylo ani zdaleka součástí jejího plánu.

Ten parchant by byl očividně něčeho takového schopný, jen aby dokázal, kdo je tu pánem. Proto Celaena sebrala veškerou zbývající energii a vydala se mu loudavě vstříc, přičemž se snažila vybavit si, co by udělala před měsíci, než její svět šel do pekel.

„Zdravím, příteli,“ zavrnila. „Ráda tě vidím.“

Nevšímalá si ohromených tváří kolem a pouze odhadovala muže před sebou. Stál tak nehybně, jak to umí jen nesmrtelní. Celaena se snažila zklidnit bušení srdce i svůj dech. Ten muž je nejspíš slyšel. Pravděpodobně dokázal vycítit každou emoci, která jí cloumala. Ani za tisíc let nehrozilo, že se nechá ošálit siláckým vystupováním. Tak dlouho byl nejspíš naživu. Třeba ho nebylo ani možné porazit. Byla sice Celaena Sardothien, ale on byl vílí válečník a nejspíš jím byl už dlouhý čas.

Zastavila se pár kroků před ním. Bohové, byl tak mohutný. „To je ale milé překvapení,“ pronesla hlasitě, aby to všichni slyšeli. Kdy naposledy zněl její hlas tak vřele? Nepamatovala si ani, kdy naposledy hovořila v celých větách. „Myslela jsem, že se setkáme u bran města.“

Naštěstí se neuklonil. V drsné tváři se mu nepohnul jediný sval. Ať si myslí, co chce. Celaeně bylo zřejmé, že její vzhled neodpovídá jeho očekávání. Určitě ho rozesmálo, že ji tulačka považovala za jednu ze svých.

„Jdeme.“ To bylo jediné, co řekl. Jeho hlas, hluboký a jaksi znuděný, jako by se odrážel od kamenů budov. Otočil se k odchodu a Celaena by vsadila pěknou sumu na to, že kožené náloketníky na jeho rukou skrývají dýky.

Mohla by mu na to dát dost opovážlivou odpověď, jen aby si ho trochu víc oťukala, ale ostatní lidé v uličce na ně stále upírali pohledy. Muž tiše kráčel dál a neobtěžoval se ohlížet po přihlížejících zevlounech. Celaena nevěděla, jestli to na ni dělá dojem, nebo ji to znechucuje.

Následovala vílího válečníka na sluncem zalitou ulici, odkud pokračovali rušným městem. Muž nevěnoval sebemenší pozornost lidem, kteří ustávali v práci, chůzi a pobíhání kolem a hleděli na něj. Každopádně nečekal, až ho Celaena dožene, když si to namířil k páru obyčejných klisen uvázaných u napajedla na nenápadném náměstí. Pokud Celaeně správně sloužila paměť, víly obvykle vlastnily daleko lepší koně. Bojovník nejspíš dorazil v jiné podobě a zakoupil je zde.

Všechny víly měly druhou, zvířecí podobu. Celaena na sobě právě měla tu svou – smrtelné lidské tělo, které bylo zvířetem stejně jako ptáci kroužící nad její hlavou. Jakou podobu na sebe bral on? Napadlo ji, že by mohl být vlkem, s tím surcotem, který řasením připomínal srst a vlnil se mu do půli stehén, a s neslyšnými kroky. Stejně tak mohl být horskou kočkou se svou nebezpečnou elegancí.

Muž nasedl na větší klisnu a přenechal jí strakatou kobylku, která projevovala větší zájem o to, kde by se mohla rychle nakrmit než o cestování. Celaena s ní naprosto souhlasila. Jenže už dospěli tak daleko, že by pár slov na vysvětlenou bylo na místě.

Nacpala svůj vak do sedlové brašny a nahnula ruce tak, aby rukávy skryly úzké shluky jizev na zápěstích, jež byly pozůstatky pout, která se jí kdysi zarávala do kůže. Připomínky místa, kde k nim přišla. Bojovníkovi po nich nic nebylo a Maeve stejně tak. Čím méně toho o ní věděli, tím méně toho mohli využít proti ní. „Za svůj život jsem potkala řádku zachmuřených bojovníků, ale ty mezi nimi zaručeně vedeš.“

Když se na ni muž prudce ohlédl, dodala nedbalým tónem: „Ach, zdravím. Myslím, že víš, kdo jsem, takže nebudu ztrácet čas představováním. Než mě však odvečeš bůhvíkam, ráda bych věděla, kdo jsi ty.“

Muž stiskl rty. Rozhlédl se po náměstí. Lidé okolo ho pozorovali, ovšem v ten okamžik všichni zjistili, že se nutně potřebují odebrat pryč.

„Už jsi o mně stihla zjistit dost na to, aby ses dozvěděla všechno, co potřebuješ vědět.“ Mluvil obecnou řečí s nenápad-

ným přízvukem, který byl dokonce příjemný, pokud by Celaena v sobě našla dost vstřícnosti, aby to přiznala. Jeho hlas zněl jako tiché, hypnotické předení.

„Tedy dobrá. Jak ti mám ale říkat?“ Chopila se sedla, ale nevyšvihla se na koně.

„Rowan.“ Jeho tetování jako by pohlcovalo sluneční světlo. Bylo tak tmavé, že vypadalo jako čerstvě zhotovené.

„Nuže, Rowane...“ Její tón se mu ani trochu nezamlouval. Varovně přimhouřil oči, ale ona pokračovala: „Smím se zeptat, kam jedeme?“ Musela být opilá – stále opilá nebo se propadala do ještě větší netečnosti – když k němu takto mluvila. Jenže s tím nedokázala přestat, ani když se bohové nebo Sudba či předivo osudu chystali postavit ji zpět před její původní plán.

„Vezmu tě na místo, kam jsi byla povolána.“

Pokud se Celaena setká s Maeve a bude jí moci položit své otázky, nijak zvlášť jí nezáleželo na tom, jak se do Doranelle dostane – nebo s kým tam bude cestovat.

Učiň tedy, co je třeba, nařídila jí Elena. Ovšem jak už měla ve zvyku, neupřesnila, co má Celaena udělat, až dopluje do Wendlynu. Bylo to však lepší než pojídat chlebové placky a zpíjet se vínem, zatímco ji místní budou považovat za tulačku. Možná by za tři týdny mohla vyplout nazpět do Adarlanu s odpověďmi, které všechno vyřeší.

Ta představa by ji měla povzbudit, ale místo toho se Celaena přistihla, jak mlčky nasedá na klisnu. Nedostávalo se jí slov, natož sil k tomu, aby je vyřkla. Už jen několik minut rozhovoru ji zcela vyčerpalo.

Byla ráda, že s ní Rowan podle všeho nehodlal dál rozmlouvat, když ho následovala ven z města. Strážci na ně jen mávli, ať projedou branou, a někteří před nimi dokonce ustupovali.

Rowan se nezajímal o to, proč je ve Wendlynu a co dělala posledních deset let, během nichž se svět změnil v peklo. Přetáhl si světlou kápi přes stříbrné vlasy a prostě pokračoval v cestě, ačkoli stačil jediný pohled a kdokoli v něm poznal bojovníka, který si určuje vlastní pravidla.

Pokud byl opravdu tak starý, jak se Celaena domnívala, byla by v jeho očích pouhým zrnkem prachu, drobnou jiskrou života v dlouze planoucím ohni jeho nesmrtelnosti. Nejspíš by ji dokázal bez rozmýšlení zabít a pak se pustit do dalšího úkolu, aniž by se ho nějak dotklo, že ukončil její život.

Celaenu to neznepokojovalo tolik, jak by mělo.

⇨ 3 ⇨

Chaola už měsíc pronásledoval stále stejný sen. Každou noc znovu a znovu, až ho měl před očima i v bdělém stavu.

Archer Finn sténal, když mu Celaena zabodávala dýku mezi žebry do srdce. Objímala pohledného Archera jako milence, ale když pohlédla přes jeho rameno, měla v očích mrtvý výraz. Naprosto prázdný.

Sen se změnil a Chaol nemohl nic říct ani udělat, když zlatohnědé oči ztmavly dočerna a bolestí stažená tvář nepatřila Archerovi, ale Dorianovi.

Korunní princ sebou trhl a Celaena ho svírala ještě pevněji. Naposledy otočila dýkou a nechala Dorianu bezvládně padnout na šedou podlahu v chodbě, na níž se rozlévala jeho krev – příliš rychle. Ale Chaol se dál nedokázal hnout. Nemohl běžet k příteli ani k ženě, kterou miloval.

Na Dorianově těle se otevíraly další rány, z nichž prýštila krev – tolik krve. Chaol ty rány znal. I když tělo neviděl, prošel zprávy popisující, jak Celaena naložila s uprchlým vrahem Hrobem v té uličce. Jak ho znetvořila za to, že zabil Nehemii.

Celaena svésila ruku s dýkou. Každá kapka krve spadlá z jejího lesklého ostří rozvířila kaluž u jejích nohou. Celaena zaklonila hlavu a zhluboka se nadechla. Vdechovala smrt před sebou, ukládala si ji do duše, v níž splývaly pomsta a extáze ze zabití nepřítele. Jejího skutečného nepřítele. Říše Havilliardů.

Sen se opět proměnil a Chaol se ocitl pod ní, zatímco se zmítala s hlavou stále zakloněnou a stejným extatickým výrazem v krvi potřísněné tváři.

Nepřítel. Milenka.

Královna.

Vzpomínka na ten sen se roztrýštila, když Chaol zamrkal a pohlédl na Doriana sedícího vedle něj u jejich obvyklého stolu ve Velké síni. Princ čekal odpověď na otázku, kterou mu podle všeho položil. Chaol se na něj omluvně podíval.

Korunní princ mu pousmání neoplatil. Místo toho tiše poznamenal: „Myslel jsi na ni.“

Chaol si ukousl dušeného jehněčího, ale nevnímal jeho chuť. Dorian byl až nezdravě všímavý a Chaol neměl zájem o Celaeně mluvit. Ani s Dorianem, ani s kýmkoli jiným. Pravda o ní by mohla ohrozit více než jen její život.

„Myslel jsem na otce,“ zalhal. „Až se za pár týdnů bude vracet do Anielle, mám jet s ním.“ Byla to cena za to, že dostane Celaenu do bezpečí Wendlynu. Otec ho podpořil výměnou za to, že se vrátí ke Stříbrnému jezeru, kde se ujme titulu dědice Anielle, a Chaol byl ochotný tuto oběť přijmout. Přijal by jakoukoli oběť, aby ochránil Celaenu a její tajemství. I teď, když věděl, kým – čím je. Dokonce i po tom, co mu řekla o králi a klíčích Sudby. Pokud to měla být cena, již musí zaplatit, budiž.

Dorian se krátce zadíval k vyvýšenému stolu, kde večereli král a Chaolův otec. Korunní princ by tam měl sedět s nimi, avšak rozhodl se raději připojit k Chaolovi. Bylo to poprvé po dlouhé době, co tak učinil. Mluvili spolu prvně od jejich napjatého rozhovoru poté, co se kapitán stráží rozhodl vyslat Celaenu do Wendlynu.

Dorian by ho pochopil, kdyby znal pravdu. Jenže Dorian nesměl zjistit, kým a čím Celaena je ani co má král skutečně v úmyslu. Hrozba, že to skončí neštěstím, byla příliš velká a Dorianova tajemství byla sama o sobě dost smrtící.

„Zaslechl jsem zvěsti, že se chystáš odjet,“ nadhodil Dorian opatrně. „Nenapadlo by mě, že budou pravdivé.“

Chaol přikývl a snažil se přijít na něco – na cokoli – co by příteli mohl říct.

Dosud spolu nemluvili o oné další věci, která mezi ně vstoupila, o té druhé pravdě, kterou Chaol odhalil tehdy v noci v tajných chodbách: Dorian byl nadán magií. Chaol o tom nechtěl nic vědět. Pokud by se král rozhodl ho vyzpovídat... doufal, že by dokázal vytrvat a mlčet. Věděl, že král má daleko zlověstnější způsoby, jak získat informace, než mučení. Proto se Dorian na nic neptal a slovem se o událostech v chodbě nezmínil. Stejně jako princ.

Když Dorianovi pohlédl do očí, nezachytil v nich stopu vlídnosti. Princ přesto řekl: „Já se snažím, Chaole.“

To, že se s ním Chaol neporadil o plánu, jak dostat Celaenu z Adarlanu, bylo porušením důvěry, které ho zostuzovalo, ačkoli Dorian nesměl vědět ani toto.

„Já vím.“

„Ať se stalo cokoli, jsem si jistý, že nejsme nepřátelé.“ Dorian při těch slovech pozvedl koutek úst.

Vždy budeme nepřáteli, vykřikla na Chaola Celaena v tu noc, kdy zemřela Nehemia. V tom výkřiku bylo nahromaděných deset let zloby a nenávisti, deset let, během nichž musela uchovávat největší tajemství tak hluboko v duši, až se z ní stal úplně jiný člověk. Protože Celaena byla Aelin Ashryver Galathynius, dědička trůnu a právoplatná královna Terrasenu.

Tím se z ní stal Chaolův nepřítel na život a na smrt a stejně tak Dorianův. Chaol stále nevěděl, co si má počít ani co to pro ně znamená, pro život, který si pro ně vysnil. Budoucnost, jíž se kdysi opájel, byla nenávratně ztracená.

Tu noc v tajných chodbách spatřil mrtvolný výraz v jejích očích a s ním i zášť, vyčerpání a žal. Viděl, jak nad sebou ztratila vládu, když Nehemia zemřela, a věděl, jak se pomstila Hrobovi. Ani na okamžik nezapochoval o tom, že by se to mohlo opakovat. Byla v ní oslepující temnota, nekonečná průrva protínající její srdce.

Nehemiina smrt Celaenu zdrtila. Stejně jako to, čeho se dopustil on – role, již sehrál v princeznnině smrti. Chaol si to uvědomoval. Jen se modlil, aby se dokázala znovu zvednout na nohy. Zlomená, nepředvídatelná nájemná vražedkyně byla jedna věc, ale královna...

„Vypadáš, jako by ti bylo zle,“ ozval se Dorian a opřel se lokty o stůl. „Pověz mi, co se děje.“

Chaol opět upřel oči do prázdna. Na okamžik pocítil tíhu toho všeho tak pronikavě, že se rozhodl principi odpovědět.

Vtom z chodby zazněla zdravice mečů třískajících o štíty a do Velké síně vstoupil Aedion Ashryver – neblaze proslulý generál severu ve službách adarlanského krále a bratranec Aelin Galathynius.

V síni se rozhostilo ticho. Umlkli i Chaolův otec a král u vyvýšeného stolu. Než Aedion stihl dojít do půli síně, Chaol už stál u královské tabule.

Ne že by mladý generál představoval hrozbu. Spíš šlo o způsob, jakým Aedion kráčel ke královskému stolu. Zlaté, po ramena dlouhé vlasy se mu leskly ve světle pochodní, zatímco se na všechny pohrdavě usmíval.

Říct o Aedionovi, že je pohledný, by byl dost nepřesný popis. Výstižněji by znělo, že byl oslnivě krásný. Byl vysoký, velice svalnatý a každým coulem bojovník, jak tvrdily zvěsti. Přestože generálův oděv byl spíše praktický, Chaol viděl, že kůže jeho lehké zbroje prošla rukama mistra, který ji opatřil skvostnými motivy. Přes široká ramena měl přehozenou kožešinu z bílého vlka a na zádech měl zavěšený kulatý štít – spolu se starobyle vyhlížejícím mečem.

A pak jeho tvář. A jeho oči... Dobří bohové.

Chaol položil ruku na meč a přiměl se udržet nicneříkající, nezaújatý výraz, i když Vlk severu prošel dost blízko na to, aby Chaola zabil.

Měl Celaeniny oči. Oči Ashryverů v barvě okouzující tyrkysové modři se zlatým kroužkem kolem panenek, jasným jako jeho vlasy. Jejich vlasy měly dokonce i stejný odstín. Mohli by být dvoj-

čaty, kdyby Aedionovi nebylo dvacet čtyři a léta prožitá ve sněhem pokrytých horách Terrasenu nedodala jeho kůži snědý odstín.

Proč se král tehdy rozhodl ponechat Aediona naživu? Proč se rozhodl udělat z něj jednoho ze svých nejkrutějších generálů? Aedion byl princem z královského rodu Ashryverů a byl vychováván na dvoře Galathyniusů – a přesto sloužil králi.

Aedion měl stále na tváři sebevědomý posměšek, když se zastavil před vyvýšeným stolem a vysekl poklonu dost nízkou na to, aby tím Chaola vyvedl z míry.

„Veličenstvo,“ pozdravil generál a oči prozrazující jeho původ se mu přitom zaleskly.

Chaol pohlédl k vysokému stolu, zda si král nebo kdokoli jiný povšiml té podoby, která by mohla být zkázou nejen Aediona, ale také Chaola a Doriany a všech, na nichž mu záleželo. Jeho otec mu věnoval pouze krátký, spokojený úsměv.

Král se však mračil. „Očekával jsem tě před měsícem.“

Aedion měl tolik opovážlivosti, že pokrčil rameny. „Omlouvám se. Parožnaté hory byly po poslední zimní bouři nepřístupné. Odjel jsem, jakmile to bylo možné.“

Všichni v síni zadrželi dech. Aedionova vznětlivost a zpupnost byly téměř legendární a byly zčásti důvodem, proč mu bylo svěřeno velení v daleké výspě severu. Chaol považoval za správné, že ho drželi daleko od Zlomuvalu, zejména proto, že Aedion působil jako proradný zmetek a Zkáza – Aedionova legie – proslula bojovými schopnostmi a brutalitou. Ale proč ho nyní král povolal do hlavního města?

Král se chopil poháru a zakroužil vínem uvnitř. „Nedonesla se ke mně jediná zvěst o tom, že je tvá legie ve městě.“

„To také není.“

Chaol se v duchu připravil, že uslyší příkaz k popravě, a modlil se, aby nebyl tím, kdo ho vykoná. Král však odvětil: „Nařídil jsem, abys ji přivedl, generále.“

„A já měl dojem, že pouze toužíte po potěšení z mé společnosti.“ Když král zavrčel, Aedion dodal: „Dorazí zhruba za týden. Ovšem já si chtěl užít radosti Zlomuvalu.“ Aedion znovu

pokrčil mohutnými rameny. „Rozhodně jsem nepřijel s prázdnou.“ Luskł prsty za sebe, načež se přihnalo páže nesoucí velký vak. „Dary ze severu, pozdrav z posledního povstaleckého tábora, který jsme rozprášili. Budou se vám líbit.“

Král zakouel očima a mávl rukou na páže. „Nech je odnést do mých komnat. Tvé *dary*, Aedione, bývají pohoršením pro slušnou společnost.“ Aedion se po jeho slovech tlumenně uchechtł a spolu s ním několik mužů u královského stolu. Aedion si zahrával s ohněm. Celaena měla aspoň tolik rozumu, že v přítomnosti krále držela jazyk za zuby.

Vzhledem k tomu, jaké trofeje král vybíral od Celaeny coby své bojovnice, v tom vaku nebudou jen zlato a klenoty. Jenže Aedion sbíral hlavy a údy vlastních lidí, Celaeniných lidí...

„Zítřa zasedá rada. Chci, aby ses k nám připojil, generále,“ pravil král.

Aedion si položil ruku na hrud'. „Řídím se tvou vůlí, Veličenstvo.“

Chaol musel potlačit hrůzu, když spatřil, co se lesklo na Aedionově prstu. Černý prsten – stejný, jaký nosili král, Perrington a většina lidí, které ovládal král. To vysvětlovalo, proč král toleroval generálovu nestoudnost: Aedion se doslova řídil královou vůlí.

Chaol na sobě nedal nic znát, když na něj král krátce kývl na znamení, že může jít. Chaol se beze slova uklonil a byl z duše rád, že se může vrátit ke svému stolu. Pryč od krále, muže, jenž držel osud světa ve zkrvavených rukou. Pryč od svého otce, který viděl příliš mnoho. Pryč od generála, jenž nyní odcházel síní a poplácával přitom muže po ramenou a mrkal na ženy.

Chaol potlačil strach, který mu svíral srdce, a usedl zpátky na své místo. Uvědomil si, že se Dorian mračí.

„Pěkné dary,“ zamumlal princ. „Bohové, jak já ho nesnáším.“

Chaol s ním musel souhlasit. Navzdory královu černému prstenu Aedion neztratil nic ze své povahy a byl stejně divoký na bitevním poli jako mimo něj. Pokud šlo o zhýralou zábavu, byl Dorian v porovnání s generálem učiněné nevinátko. Chaol

nikdy s Aedionem netrávil moc času, a ani o to nestál, ale Dorian ho nějakou dobu znal. Od toho...

Od toho, co se setkali jako děti. Dorian tehdy navštívil s otcem Terrasen několik dnů předtím, než byla vyvražděna královská rodina. Zároveň se Dorian také setkal s Aelin – s Celaenou.

Chaol byl vděčný za to, že tu Celaena není a nemůže vidět, co se z Aediona stalo. Nejen pod vlivem prstenu. To, že se obrátil proti vlastním lidem...

Aedion vklouzl na lavici proti nim a věnoval jim široký úsměv. Jako dravec odhadující kořist. „Když jsem vás dva viděl posledně, seděli jste u stejného stolu. Je dobré vědět, že se některé věci nemění.“

Bohové, ta tvář. Byla to Celaenina tvář – druhá strana jedné mince. Chaol v ní četl stejnou domýšlivost a stejný nezkrotný vztek. Ale zatímco u Celaeny z nich zachytil jen odlesky, z Aediona přímo... čišely. V jeho tváři se zračilo cosi krutějšího, daleko zahořklejšího.

Dorian položil lokty na stůl a lenivě se na něj usmál. „Zdravím, Aedione.“

Ten mu nevěnoval pozornost a natáhl se pro pečenou jehněčí kýtu. Černý prsten se mu přitom zablyštěl na ruce. „Líbí se mi tvá nová jizva, kapitáne,“ prohlásil a kývl bradou k úzké bílé čáře, jež se Chaolovi táhla po tváři. Byla to památka na zranění, které mu Celaena uštědřila v noc Nehemiiny vraždy, když se ho pokusila zabít. Zůstala mu jako trvalá připomínka všeho, co ztratil. Aedion pokračoval: „Zdá se, že tě ještě nesežrali zaživa a konečně ti dali meč pro velké chlapce.“

Dorian prohodil: „Rád slyším, že ti ta bouře v nejmenším nezkazila náladu.“

„Byli jsme týdný zalezlí a neměli jsme na práci nic než bojový výcvik a ženy v posteli. Byl zázrak, že jsem se z těch hor vůbec obtěžoval slézt.“

„Překvapuje mě, že by ses obtěžoval dělat cokoli, co by nesloužilo tvým nejlepším zájmům.“

Generál se tlumeně zasmál. „Á, tady máme ten proslulý šarm

Havilliardů. “Pustil se do jídla a Chaol se na něj chystal obořit, proč se s nimi zahazuje – kromě toho, že jim chce dělat ze života peklo, což s oblibou prováděl, kdykoli jim král nevěnoval pozornost – vtom si však všiml, že Dorian na generála upřeně hledí.

Ne na jeho neskutečně svalnaté tělo nebo zbroj, ale na jeho tvář, jeho oči...

„Neměl bys už být na nějaké pitce?“ řekl Chaol Aedionovi. „Překvapuje mě, že ztrácíš čas s námi, když ve městě na tebe čekají tvé zpustlé radovánky.“

„Mám to brát jako dvorný způsob, kterým mě žádáš o pozvání na zítřejší oslavu, kapitáne? Překvapuješ mě. Vždy jsi naznačoval, že má představa zábavy je pod tvou úroveň.“ Přimhouřil tyrkysové oči a věnoval Dorianovi potměšilý úsměv. „Zato ty – poslední pitku, co jsem uspořádal, sis užil opravdu naplno. Se zrzavými dvojčaty, pokud si dobře vzpomínám.“

„Musím tě zklamat. Tento druh zábav už dlouho nevyhledávám,“ odpověděl Dorian.

Aedion obrátil pozornost zpátky k jídlu. „Aspoň zbude víc na mě.“

Chaol pod stolem zatnul pěsti. Celaena se v uplynulých letech nechovala zrovna jako vzor ctností, ale nikdy nezabila nikoho z obyvatel Terrasenu. Výslovně to odmítala. Aedion byl odjakživa parchant prokletý samotnými bohy, ale teď... Věděl, co nosí na prstě? Uvědomoval si, že přes veškerou jeho nadutost, vzdor a opovážlivost ho král mohl přimět, aby se podrobil jeho vůli, kdykoli se mu zlíbí? Nemohl Aediona varovat, aniž by riskoval, že se prozradí a ohrozí všechny, na nichž mu záleželo, pokud by Aedion byl skutečně věrný králi.

„Jak si stojíme v Terrasenu?“ zeptal se Chaol, protože Dorian si Aediona opět zkoumavě prohlížel.

„Co bys ode mě chtěl slyšet? Že máme po ukrutné zimě znovu plná břicha? Že nemoci neskolily mnoho lidí?“ Aedion se pohrdavě usmál. „Řekl bych, že lov na povstalce je zábavný, pokud si libuješ v podobných věcech. Doufejme, že Jeho Veličenstvo povolalo Zkázu na jih, abychom si konečně užili trochu vzrušení.“

Když se Aedion natáhl pro vodu, Chaol zahlédl jílec jeho meče, jehož nezdobený povrch pokrývaly prohlubně a šrámy. Samotná rukojeť končila hruškou, jež nebyla ničím víc než kusem prasklého oblého rohu. Ten meč byl pro jednoho z největších válečníků v Eriley příliš prostý a nenápadný.

„Meč Orynthu,“ pronesl nevzrušeně Aedion. „Dar Jeho Veličenstva k mému prvnímu vítězství.“

Všichni ten meč znali. Byl dědictvím terrasenského královského rodu, kde se předával z jednoho vládce na druhého. Podle práva by měl patřit Celaeně, neboť byl kdysi zbraní jejího otce. To, že ho nyní vlastnil Aedion, bylo vzhledem k tomu, k čemu meč teď sloužil a kolik životů zkrátil, políčkem do tváře Celaeny i její rodiny.

„Nevěřil bych, že jsi muž, který se nechá unášet sentimentem,“ zhodnotil to Dorian.

„Symboly mají moc, principi,“ odvětil Aedion, zatímco ho provrtával pohledem. Celaeniným pohledem – přímým, nabitým výzvou. „Nedovedeš si představit, jakou moc ta věčička na severu dosud představuje. Jakým je pádným argumentem, když jde o to někoho odradit od neprozřetelných záměrů.“

Možná Celaeniny schopnosti a lstivost nebyly v jejím rodě ničím výjimečným. Aedion byl ovšem Ashryver, nikoli Galathynius, což znamenalo, že jeho prababičkou byla Mab, jedna ze tří královen víl, již nynější pokolení uctívala jako bohyni pod jménem Deanna, paní lovu. Chaol ztěžka polkl.

Rozhostilo se ticho napjaté jako tětíva luku. „Snad jste se nepohádali?“ prohodil Aedion a zakousl se do masa. „Nechte mě hádat. Kvůli ženě? Co třeba kvůli královi bojovnici? Povídá se o ní, že je... zajímavá. Proto ses zřekl radovánek, princátka?“ Rozhlédl se po síni. „Docela rád bych ji poznal.“

Chaol překonal nutkání chopit se meče. „Odcestovala.“

Aedion se jen krutě usmál na Dorianu. „Škoda. Třeba by mě také dokázala změnit.“

„Dávej si pozor na jazyk,“ ucedil Chaol. „A chovej se uctivě.“ Možná by se dal do smíchu, kdyby neměl sto chutí generála zaškrtit. Dorian pouze poklepal prsty o stůl.

Aedion se zasmál pod fousy a dojedl jehněčí. „Jsem oddaný služebník Jeho Veličenstva a vždy jsem jím byl.“ Jeho ashryver-ské oči znovu sklouzly k Dorianovi. „Třeba budu jednoho dne i tvou děvkou.“

„Pokud budeš ještě naživu,“ odvětil přátelsky Dorian.

Aedion pokračoval v jídle, ale Chaol přesto cítil, jak se jeho pronikavý pohled soustředí na něj a prince. „Také kolují zvěs-ti o tom, že v prostorách hradu byla nedávno zabita vůdkyně klanu čarodějnic,“ pokračoval Aedion nenuceně. „Zmizela jako pára nad hrncem, ale podle toho, jak vypadalo její obydlí, se útočníkovi bránila zuby nehty.“

Dorian ostře řekl: „Proč tě to zajímá?“

„Mám rád přehled o tom, kdy mocní tohoto světa odejdou na věčnost.“

Chaolovi přeběhl pavoučíma nožkama mráz po zádech. Něco málo o čarodějnicích věděl. Celaena mu pár příběhů pověděla a on se jen modlil, aby přeháněly. V Dorianově tváři se mihlo cosi jako hrůza.

Chaol se naklonil vpřed. „Nic ti po tom není.“

Aedion mu dál nevěnoval pozornost a místo toho mrkl na prince. Ten roztáhl chřípí, což bylo jediným náznakem zlosti, která vřela v jeho srdci. To a skutečnost, že se vzduch v síni po-hnul v řízném vánku nabitým magií.

Chaol položil příteli ruku na rameno. „Přijdeme pozdě,“ za-lhal a Dorian to postřehl. Chaol potřeboval Doriana dostat pryč – pryč od Aediona, aby předešel hrozivému střetu, k ně-muž se mezi oběma muži schylovalo. „Příjemný zbytek večera, Aedione.“

Dorian se neobtěžoval se zdvořilostmi. Jeho safírové oči byly jako led.

Generál se pokřiveně usmál. „Zítra pořádám ve Zlomuva-lu pitku, kdyby sis chtěl připomenout staré dobré dny, princí.“ Generál přesně věděl, jak nejlépe prince popíchnout, a bylo mu jedno, jaké to může mít důsledky. Byl to nebezpečný muž – smrtelně nebezpečný.

Zvlášť co se týkalo Doriana a jeho magie. Chaol popřál dobrou noc několika svým mužům, a když s princem opouštěli hodovní síň, usilovně zachovával nenucený, bezstarostný výraz. Aedion Ashryver přijel do Zlomuvalu a těsně se tu minul s dávno ztracenou sestřenicí.

Kdyby Aedion věděl, že je Aelin stále naživu. Kdyby věděl, kým a čím se stala nebo co zjistila ohledně královny moci, postavil by se za ni, nebo by ji zničil? Vzhledem k jeho činům a prsteňu, jenž měl na ruce... Chaol nechtěl, aby se generál kdy dostal do její blízkosti. Ani do blízkosti Terrasenu.

Chaol s Dorianem většinu cesty k princově věži mlčeli. Až když zahruli do prázdné chodby, kde si mohli být jisti, že je nikdo nezaslechne, Dorian poznamenal: „Nemusel ses mě zastávat.“

„Aedion je parchant,“ zavrčel Chaol. Jejich rozhovor tím mohl skončit a on si napůl přál, aby tomu tak bylo, ale přinutil se dodat: „Bál jsem se, že se přestaneš ovládat jako tehdy v tajné chodbě.“ Napjatě vydechl. „Zvládáš to?“

„Některé dny jsem na tom líp, některé hůř. Zdá se, že tu moc přivolám, když se rozčílím nebo dostanu strach.“

Vešli do chodby zakončené obloukem dřevěných dveří vedoucích do Dorianovy věže, kde se Chaol zastavil a položil princi ruku na rameno. „Nechci vědět žádné podrobnosti,“ zamumlal, aby je nezaslechli strážci před dveřmi, „protože nechci, aby to, co vím, využili proti tobě. Chápu, že jsem se dopustil chyb, Doriane. Věř mi, já to vím. Ale mým hlavním přáním vždycky bylo – a stále je – chránit tě.“

Dorian se na něj dlouze upřeně díval s hlavou lehce nakloněnou na stranu. Na Chaolovi muselo být znát, jak hrozně se cítí, protože princův hlas zněl téměř něžně, když se zeptal: „Proč jsi ji skutečně poslal do Wendlynu?“

Chaol ucítil záchvěv zoufalé, syrové bolesti, ostré jako břitva. Ale i když ze srdce toužil princi povědět o Celaeně pravdu a chtěl se mu svěřit se všemi svými tajemstvími, aby zacelil ránu ve své duši, nedokázal to. A tak řekl jen: „Poslal jsem ji vykonat, co je třeba.“ Poté odkráčel chodbou a Dorian ho nezavolal zpátky.

Manon si přitáhla krvavě rudý plášť k tělu a schoulila se do stínu komůrky, odkud poslouchala trojici mužů, kteří vtrhli do její chalupy.

Celý den cítila ve větru pachů narůstajícího strachu a zlosti, proto odpoledne věnovala přípravám. Seděla na šindelové střeše nabílené chalupy, když zahlédla jejich pochodně pohupující se nad vysokými stvoly v poli. Nikdo z vesničanů se nepokusil trojici zastavit, ale ani se k ní nepřipojil.

Místní by řekli, že do jejich zeleného údolíčka v severní části Slatiny přišla crochanská čarodějka. Týdny, co mezi nimi žila a vydělávala si na skromné živobytí, čekala na tuto noc. Bylo to stejné v každé vsi, kde žila nebo se zastavila.

Zadržela dech a nehýbala se, když jeden z mužů – vysoký vousatý sedlák s rukama jako lopaty – vkročil do její ložnice. Dokonce i ve skryši v komůrce cítila pach piva v jeho dechu – a jeho žízeň po krvi. Vesničané velmi dobře věděli, jak muži zamýšlejí naložit s čarodějkou, která u zadních dveří své chalupy prodávala lektvary a kouzla a dokázala předpovědět pohlaví dítěte před narozením. Překvapilo ji, že těm mužům trvalo tak dlouho, než sem přišli, aby mučili a zničili, čeho se báli.

Sedlák se zastavil uprostřed místnosti. „Víme, že jsi tady,“ řekl vmlouvavě, když přistoupil k posteli a prohledával přitom očima každou píd' pokoje. „Chceme si jenom promluvit. Někteří sousedi mají nahnáno – vsadím se, že z tebe mají větší strach než ty z nich.“

Měla dost rozumu, aby mu neskočila na lep, zvláště když se mu za zády zaleskla dýka. Všude to bylo stejné, ve všech zapadlých městech a úzkoprsých vesnicích smrtelníků.

Když se muž narovnal, Manon se vykradla z komůrky do tmy za dveřmi ložnice.

Tlumené cinkání a rány jí jasně dokazovaly, co provádějí druzí dva muži. Nejen že ji hledali, ale také kradli, co jim přišlo pod ruku. Ne že by toho bylo tolik. Když se do chalupy nastěhovala, nábytek už tu byl, a po předchozích zkušenostech jí něco říkalo, aby veškerý svůj majetek nechala v pytlí v rohu komory, z níž právě vyklouzla. Když si s sebou nic nebrala, nemohla nikde nic nechat.

„Chceme s tebou jen mluvit, čarodějnice.“ Muž se otočil od postele a konečně si všiml komory. Usmál se plný vítězoslavného očekávání.

Manon hbitými prsty neslyšně zavřela dveře ložnice, tak tiše, že si toho muž nevšiml, zatímco mířil ke komůrce. Manon promazala všechny panty dveří.

Sedláková mohutná ruka uchopila kliku komory, zatímco ve druhé měl u boku připravenou dýku. „Polez ven, malá Crochanko,“ broukl.

Manon se tiše jako smrt připlížila za něj. Ten hlupák si ani nevšiml, že tam je, dokud mu nepřiblížila ústa k uchu a nezašeptala: „Máš špatnou čarodějnici.“

Muž se prudce otočil a narazil do dveří komory. Namířil mezi ně dýku a přitom ušťvaně dýchal. Ona se však jen usmála a stříbřitě bílé vlasy se jí zatřpytily v měsíčních paprscích.

Muž si náhle všiml zavřených dveří a nadechl se k výkřiku. Manon se zakřenila ještě víc a z mezer vysoko v dásních se jí vynořily jako dýka ostré železné zuby, které zacvakaly jako zbroj. Muž sebou škubl a znovu dopadl na dveře. Oči měl tak vytřeštěné, že se mu bělma divoce blýskala. Dýka mu se zařinčením upadla na zem.

A pak, jen aby ho vážně přinutila nadělat si do kalhot, Manon mrskla zápěstími ve vzduchu mezi nimi. Přes nehty jí v ostrém záblesku vyjely železné drápy.

Muž začal šeptat prosby ke svým měkkosrdcatým bůžkům, zatímco ho Manon nechala ustupovat k osamocenému oknu, aby mu dopřála klamnou naději, když se k němu s úsměvem blížila. Muž nestihl ani vykřiknout, když mu rozerval a hrdlo.

Poté, co se s ním vypořádala, proklouzla dveřmi ložnice. Dva muži stále plundrovali, přesvědčení, že všechny ty věci patří jí. Přitom je jen našla v této opuštěné chalupě, jejíž předchozí majitel byl buď mrtvý, nebo dost chytrý na to, aby opustil toto prohnité místo.

Druhý muž se také nestihl dát do křiku, když mu dvojím máchnutím železných spárů rozpárala břicho. Třetí sedlák se ale vydal za svými kumpány, a když ji tam uviděl stát s jednou rukou ponořenou ve střevech svého kamaráda, kterého si druhou přidržovala a železnými zuby mu rvala hrdlo, dal se na útěk.

Mužova nanicovatá vodnatá chuť s příměsí násilí a strachu Manon zaplavila jazyk, a tak si odplivla na dřevěná prkna podlahy. Nezdržovala se utíráním krve, jež jí stékala po bradě. Jen poslednímu sedláčkovi dala náskok při útěku do pole zarostlého vysokou trávou, tak vysokou, že jim dosahovala nad hlavu.

Napočítala do deseti, protože si chtěla zalovit. Tu odvěkou touhu cítila od chvíle, kdy si s řevem a zbrocená krví prorvala cestu na svět z matčina lůna.

Byla Manon Černozobá, dědička čarodějnického klanu Černozobých, a několik týdnů předstírala, že je crochanskou čarodějkou, v naději, že tím vyláká z úkrytu ty pravé.

Stále tu někde byly. Svatouškovské, nesnesitelné Crochanky vydávající se za léčitelky nebo vědky. Ten den, kdy poprvé okusila úchvatnou chuť vraždění, zabila Crochanku, které nemohlo být víc než šestnáct let. Byla stejně stará jako tehdy Manon. Tmavovlasá dívka byla oděná v krvavě rudém plášti, který všechny Crochanky dostaly při prvním krvácení – a jediné, k čemu se hodil, bylo to, že ji označoval jako oběť.

Poté, co Manon nechala mrtvolu v zavátém horském průsmyku, vzala si její plášť jako trofej a po více než sto letech jej stále nosila. Žádná jiná čarodějnice z klanu Železozubých by

něco takového neudělala, neboť se neodvažovaly vyvolat hněv tří vůdkyň klanů tím, že by se odívaly do barvy jejich odvěkých nepřátel. Ale ode dne, kdy Manon vkročila do Věže Železozubých ve svém plášti a držela v rukou schránku se srdcem Crochanky jako dárek pro svou babičku, bylo její svatou povinností lovit je jednu po druhé, dokud je úplně nevyhladí.

Toto byla její poslední výprava. Strávila šest měsíců ve Slatině, zatímco zbytek jejího kruhu se rozptýlil s podobným posláním po Melisande a severu Eyllwe. Během měsíců, co se toulala od vesnice k vesnici, ale neobjevila jedinou Crochanku. Ti sedláci byli první zábava, kterou si za týdny užila. A ať ji ďas spere, jestli si ji neužije.

Manon se vydala do pole a při chůzi si ocucávala krev z nehtů. Procházela trávou jako stín a mlha.

Našla sedláčka ztraceného uprostřed pole, jak tiše blekotá strachem. Když se otočil, povolil mu při pohledu na krev a železné zuby a její zlovorný, chtivý úsměv měchýř. Manon ho nechala rvát po libosti.

Celaena a Rowan mířili po prašné cestě stáječící se mezi pláňmi posetými balvany k úpatí jižního pohoří. Celaena si uložila do paměti dost map Wendlynů, aby věděla, že projedou horami a poté Cambrijským pohořím, jež vytyčovalo hranici mezi Wendlynem, kterému vládli smrtelní králové, a zemí nesmrtelných královen Maeve.

Když stoupali do hor, slunce už se sklánělo za obzor. Cesta byla čím dál kamenitější a na jedné straně byla lemovaná strach nahánějícími propastmi. Celaena zhruba míli zvažovala, jestli se Rowana má zeptat, kde se chystá zastavit na noc. Byla však unavená, a to nejen z celodenní námahy, vína a jízdy na koni.

V kostech, krvi, dechu i duši cítila neskonale vyčerpání. Hovořit s někým vyžadovalo příliš mnoho sil. Rowan byl tudíž dokonalým společníkem, protože jí neřekl půl slova.

Když je cesta vedla hustým lesem, jenž se táhl vzhůru do hor a daleko za ně, zastihl je soumrak. Cypřiše vystřídaly duby, útlé kmeny nahradily vysoké a hrdé stromy obklopené mlázím, mezi nimiž občas vyčnívala mechem porostlá skaliska. Horký vzduch hučel a zanechával Celaeně na jazyku kovovou pachut'. V dáli za nimi zaburácel hrom.

To by jim ještě chybělo. Zvláště když Rowan konečně sesedl s tím, že se utáboří na noc, a podle vzhledu jeho sedlových brašen neměl ani stan, ani pokrývky, na které by si mohli lehnout nebo se jimi přikrýt.

Možná by měla začít očekávat, že její návštěva u Maeve nebude příjemnou záležitostí.

Oba beze slova odvedli koně ke stromům, dostatečně daleko od cesty, aby se skryli před očima projíždějících poutníků. Poté, co Rowan shodil vybavení na zem, kde se rozhodl usadit, přivedl klisnu k nedaleké bystrině, kterou musel zaslechnout svým špičatým ušima. V narůstající tmě jedinkrát neklopýtl, na rozdíl od Celaeny, která si narazila palce o pár kamenů a kořenů. Vynikající zrak, dokonce i ve tmě, byl dalším rysem vílího rodu. Mohla by ho také mít, kdyby...

Ne, nechtěla na to myslet. Ne potom, co se stalo na druhé straně portálu. Tehdy se proměnila – a bylo to dost příšerné na to, aby si uvědomila, proč nemá zájem to v budoucnu nikdy opakovat.

Když se koně napili, Rowan na ni nečekal a odvedl obě klisny zpět do tábora. Celaena využila chvíli soukromí k tomu, aby vyřídila své potřeby, a pak klesla na kolena na travnatý břeh a dala si také pár doušků vody. Bohové, ta voda chutnala... současně nově i staře, mocně a lahodně.

Pila, dokud nepochopila, že prázdný v jejím břiše by mohlo být klidně od hladu, a pak odklopýtala do tábora, který našla podle lesku Rowanových stříbrných vlasů. Beze slova jí podal chléb a sýr a vrátil se k hřebelcování koní. Celaena zamumlala díky, ale neobtěžovala se nabízet mu pomoc, když se s žuchnutím opřela o vzrostlý dub.

Nakonec bolest v žaludku polevila a Celaeně došlo, jak hlasitě okusovala jablko, které jí hodil. Zatímco krmil koně, našla dost sil na to, aby řekla: „To je Wendlyn tak hrozně nebezpečný, že si nemůžeme dovolit zapálit oheň?“

Rowan se posadil, opřel se o strom, natáhl nohy a zkrřížil kotníky. „Ne, pokud jde o smrtelníky.“

To byla jeho první slova od chvíle, kdy opustili město. Možná ji chtěl jen postrašit, ale Celaena si přesto v duchu prošla zbraně, jež měla u sebe. Nevypτάvala se. Nechtěla vědět, jaké věci by oheň mohl přilákat.

Obklopovaly je kmeny, mech a kameny. Les byl plný šelestění těžkých listů, zurčení rozvodněné bystřiny a úderů křídel neviditelných věcí. Opodál, za okrajem nedalekého balvanu, po nich pokukovaly tři páry zářících očí.

Okamžik nato měla Celaena v dlani dýku, ale oči ji jen pozorovaly. Rowan si jich podle všeho nevšímal a jen se opřel hlavou o kmen dubu.

Malý lid ji vždy dokázal poznat. Dokonce i když světadíl pohltit stín Adarlanu, stále vytušili, čím je. Ponechávali jí v tábořištích drobné dárky – čerstvé ryby, list plný ostružin, věnec z kvítků. Ona jim nevěnovala pozornost a za každou cenu se vyhýbala Dubovému hvozdu.

Skřítkové pokračovali bez mrknutí oka ve své noční hlídce a Celaena jim pohled oplácela a litovala, že jídlo příliš rychle spořádala. Přesto byla připravená vyskočit do obranného postoje. Rowan se ani nehnul.

Prastaré přísahy, které skřítkové ctili v Terrasenu, tu nemusely mít prázdnou cenu. Ve chvíli, kdy si to uvědomila, se mezi stromy rozsvítily další oči. Další nemluvní svědkové jejího příjezdu. Celaena totiž byla víla, nebo něco jako podvraták. Její prababička byla sestrou Maeve a po smrti byla prohlášena bohyní. Bylo to spíš k smíchu. Mab se zřekla nesmrtelnosti, když spojila svůj život s lidským princem, který ji vášnivě miloval.

Celaenu by zajímalo, kolik toho tyto bytosti věděly o válkách, které zničily její zemi, o vlách a skřítcích, kteří byli uštíváni, o pálení starodávných lesů a vybíjení posvátných jelenů v Terrasenu. Ptala se, jestli se kdy dozvěděli, co se stalo s jejich rodem na západě.

Nevěděla, proč jí to najednou připadalo důležité, ale oni se zdáli být tak... zvědaví. Celaena k vlastnímu překvapení zašepkala do noci plné šelestů: „Jsou stále naživu.“

Všechny oči zmizely. Když se ohlédla na Rowana, neotevřel oči. Ona však měla pocit, že válečník vše celou dobu vnímal.

⇨ 6 ⇨

Dorian Havilliard stál s rukama za zády před stolem, u něhož snídal jeho otec. Král dorazil před chvílí, ale nedovolil mu posadit se. Kdysi by to Dorian neponechal bez poznámky, avšak ode dne, kdy v sobě objevil magické nadání, nechal se vtáhnout do Celaeniných potíží a v tajné chodbě spatřil jiný svět, se jeho život od základů změnil. To nejlepší, co mohl poslední dobou udělat, bylo na sebe neupozorňovat, aby mu otec ani kdokoli jiný nevěnoval přílišnou pozornost, a tak Dorian stál před stolem a čekal.

Král Adarlanu dojedl pečené kuře a upil z poháru krvavě rudý nápoj. „Dnes ráno jsi nějaký tichý, princí.“ Dobytel Eriley se natáhl pro talíř s uzenou rybou.

„Čekal jsem, až promluvíš, otče.“

Oči černé jako noc se na něj upřely. „Jak nezvyklé.“

Dorian ztuhl. Pravdu o jeho magickém nadání znali jen Celaena a Chaol – a ten s ním zpřetrhal styky tak rázně, že Dorian neměl chuť svému příteli cokoli vysvětlovat. Hrad byl přesto plný špehů a patolízalů toužících využít veškeré informace, které se k nim donesly, aby dosáhli na vyšší posty, i kdyby to mělo znamenat zradu korunního prince. Kdo ví, kdo ho mohl vidět na chodbách nebo v knihovně? Stejně dobře mohl někdo objevit hromadu knih, kterou Dorian ukryl v Celaeniných komnatách. Dorian je raději odnesl do hrobky, kam chodil každou druhou noc – ne pro odpovědi na otázky, které ho trápily, ale aby si užil hodinu naprostého ticha.

Jeho otec pokračoval v jídle. Dorian byl v otcových soukromých komnatách jen párkrát. Mohly by tvořit samostatné sídlo, neboť se v nich nacházela knihovna, jídelna a poradní komnata. Zabíraly celé jedno křídlo paláce proti pokojům královny. Dorianovi rodiče nikdy nesdíleli lože a Dorian se o podrobnosti jejich vztahu raději nezajímal.

Uvědomil si, že ho otec pozoruje. Ranní slunce proudící ohybem skleněné zdi dodávalo každé jizvě a škrábancům na králově tváři ještě strašnější vzezření. „Dnes budeš dělat společnost Aedionu Ashryverovi.“

Dorian se snažil ze všech sil zachovat nevzrušený výraz. „Smím se zeptat proč?“

„Vzhledem k tomu, že sem generál Ashryver nepřivedl své muže, nebude mít, jak se zdá, nic na práci, zatímco bude čekat na příjezd Zkázy. Oběma by vám prospělo, kdybyste se spolu lépe seznámili, zvláště když se při výběru svých přátel v poslední době řídíš dost... prostými měřítky.“

Dorian cítil na zádech ledové zamrazení, jak jeho tělo zachvacoval hněv a spolu s ním magie. „S veškerou úctou, otče, musím se připravit na dvě zasedání a...“

„Copak jsem ti dal na výběr?“ utál ho otec, který se dál věnoval snídani. „Generál Ashryver už o tom byl vyrozuměn. Setkáš se s ním v poledne před svými komnatami.“

Dorian věděl, že by měl být zticha, ale přistihl se při dotazu: „Proč Aediona vůbec snášíš? Proč jsi ho ponechal naživu a jmenoval ho generálem?“ Od generálova příjezdu nedokázal tyto otázky dostat z hlavy.

Otec mu věnoval nepatrný, vědoucí úsměv. „Protože Aedionova zuřivost je užitečnou zbraní a je schopný svůj lid udržet na uzdě. Nehodlá ho vystavit krveprolití, ne když toho on sám tolik ztratil. Kvůli těmto obavám potlačil na severu řadu případných povstání a velmi dobře si uvědomuje, že by trpěli především jeho vlastní lidé – prostý lid.“

Dorian nemohl uvěřit, že byl stejné krve jako tento muž plný krutosti, nahlas však řekl: „Stále mě překvapuje, že generála držíš

téměř jako rukojmí. Je jen o málo víc než otrok. Ovládat ho pouze prostřednictvím strachu by se ti v budoucnu mohlo vymstít.“

Krom toho se musel ptát, jestli otec Aediona seznámil s Celaeníným posláním ve Wendlynu – v domovině královského rodu Ashryverů, kde dosud vládl Aedionovi bratřenci. Jenže generál se hlasitě chvástal nejrůznějšími vítězstvími nad povstálci a choval se, jako by v podstatě sám vládl polovině říše, takže nakolik měl v paměti své příbuzné za mořem?

Otec odvětil: „Mám způsoby, jak Aediona zkrotit, pokud bude třeba. Prozatím je jeho nestoudná neúcta zábavná.“ Potom kývl směrem ke dveřím. „Pokud ovšem propásneš vaši schůzku, nijak mě to nepotěší.“

A s těmi slovy ho otec předhodil Vlkovi.

Přes Dorianovy nabídky, že Aediona provede zvěřincem, psincem, stájemi, nebo dokonce i tou zpropadenou knihovnou, generál jevil zájem o jedinou věc, a tou byla procházka zahradami. Aedion tvrdil, že je nějaký neklidný a pořád má břicho plné po tom, co se předchozí noc nacpal, i když úsměv, kterým Doriana počastoval, svědčil o něčem jiném.

Aedion se neobtěžoval s ním hovořit. Byl příliš zaměstnaný pobrukováním košilatých popěvků a okukováním nejrůznějších žen, které potkávali. Svou napůl civilizovanou masku odložil jen jednou, když kráčeli po úzké cestičce lemované vysokými růžovými keři – okouzujícími v létě, ale smrtícími v zimě – a strážci se zdrželi za zákrutou a na chvíli je spustili z očí. Ta chvíle stačila Aedionovi k tomu, aby Dorianovi nenápadně podrazil nohy, takže princ spadl do jedné z trnitých zdí, zatímco si generál dál broukal lascivní písničky.

Dorianu před pádem hlavou do trní zachránila jen rychlá reakce, ale roztrhl si plášť a ruku měl popíchanou. Než by generálovi poskytl zadostiučinění tím, že by si před ním se sykotem prohlížel škrábance, raději v okamžiku, kdy se zpoza rohu vynořili strážci, schoval poraněné zmrzlé prsty do kapes.

Promluvili na sebe, až když se Aedion zastavil u kašny, opřel si zjizvené ruce v bok a rozhlížel se po zahradě před nimi jako po bitevním poli. Poté se ušklíbl na šestici stráží, která se držela za nimi, oči mu zaplály – tak jasně, napadlo Doriana, a tak povědomě – a promluvil: „Princ potřebuje doprovod ve vlastním paláci? Uráží mě, že neposlali víc strážců, aby tě přede mnou ochránili.“

„Myslíš, že bys přemohl šest mužů?“

Vlk se tlumeně uchechtl a pokrčil rameny. Zářezy pokrytý jílec Meče Orynthu přitom téměř oslnivě odrazil sluneční světlo. „Nemyslím, že bych ti to měl říkat pro případ, že by tvůj otec jednou usoudil, že užitek, který ze mě má, nestojí za to, aby snášel mou povahu.“

Pár strážců za jejich zády cosi zamumlalo, ale Dorian odpověděl: „To asi ne.“

A to bylo celé. Nic víc mu Aedion po zbytek jejich chladné, neradostné procházky neřekl. Nakonec se na něj generál jedovatě usmál a řekl: „Nech si ty rány raději ošetřit.“ V ten okamžik Dorianovi došlo, že mu pravá ruka stále krvácí. Aedion se bez okolků otočil k odchodu. „Děkuji za společnost, princí,“ prohodil přes rameno a víc než co jiného to znělo jako výhrůžka.

Aedion nikdy nejednal bez rozmyslu. Třeba sám otce přesvědčil, aby Doriana přinutil jít na tuto procházku. Dorian však nemohl pochopit z jakého důvodu. Pokud Aedion nezamýšlel pouze zjistit, jakým mužem se Dorian stal a jak dobře uměl hrát svou roli. Generálovi by se to podobalo, vytáhnout ho pod záminkou z hradu, jen aby odhadl, zda by v něm mohl najít spojence, nebo hrozbu. Aedion měl přes všechnu svou domýšlivost bystrou mysl a nejspíš na život u dvora pohlížel jako na odlišný druh bitvy.

Dorian se nechal strážci, jež osobně vybral Chaol, odvést zpět do nádherně vyhrátého hradu a poté je s kývnutím propustil. Chaol se dnes neukázal a Dorian za to byl vděčný – po rozhovoru o jeho magickém nadání, kdy Chaol odmítl mluvit o Celaeně, si nebyl jistý, co by spolu ještě mohli probírat. Ani

na okamžik nevěřil, že by Chaol dobrovolně schvaloval vraždy nevinných lidí, ať šlo o přátele nebo protivníky. Musel si tudíž být vědom, že Celaena členy ashryverské královské rodiny nezavraždí, ať k tomu měla jakýkoli důvod. Snažit se s kapitánem stráží mluvit ale nemělo cenu. Zvlášť když on sám skrýval jistá tajemství.

Dorian znovu dumal nad záhadnými slovy svého přítele, zatímco sestupoval do katakomb léčitelů a kolem se nesla vůně rozmarýnu a máty. Bylo to bludiště zásobovacích místností a ošetřoven skryté daleko od slídivých očí skleněného hradu. Vysoko nahoře měli léčitelé vyhrazenou další místnost, jež sloužila dvořanům, kteří se nehodlali obtěžovat chodit až do podzemí, ale právě zde nejlepší léčitelé ve Zlomuvalu – a Adarlanu – po tisíce let zdokonalovali a provozovali své umění. Z bledých stěn jako by dýchala esence po staletí sušených bylin, která podzemním chodbám dodávala příjemnou atmosféru venkovního prostoru.

Dorian našel malou pracovnu, kde se nad velkým dubovým stolem, na němž stály rozmanité skleněné lahvičky, váhy, hmoždíře a bublající nádoby nad tlumenými plameny, skláněla mladá žena. Léčitelské umění bylo jedním z mála, jež jeho otec před deseti lety zcela nezapověděl – Dorian ovšem slyšel, že léčitelé kdysi mívali ještě větší moc. Tehdy k uzdravování a zachraňování životů používali magii. Nyní jim zbývaly pouze prostředky, které jim nabízela příroda.

Když Dorian vešel do místnosti, mladá žena zvedla hlavu od knihy, kterou pročitala, a její prst se zastavil na stránce. Nebyla krásná, ale rozhodně byla půvabná. Měla hezké elegantní rysy, kaštanové vlasy měla spletené do copu a její nazlátlá pokožka naznačovala, že nejméně jeden z jejích předků pocházel z Eyllwe.

„Mohu...“ spustila žena, pak se na něj pořádně podívala a spěšně se uklonila. „Vaše Výsosti,“ řekla a po hladké šiji jí začal stoupat ruměnec.

Dorian zvedl zakrvácenou ruku. „Měl jsem střet s keřem.“

Kdyby řekl s *ružovým* keřem, působilo by jeho zranění ještě ubožeji.

Dívka odvracela zrak a kousala se do plného spodního rtu. „Jistě.“ Ukázala útlou rukou na dřevěnou židli před stolem. „Prosím. Pokud ovšem... nechtěl byste raději do běžné ošetřovny?“

Dorian obvykle nesnášel, když musel jednat s někým, kdo se zajíkal a byl jako na trní, ale ta mladá žena byla celá zrudlá a mluvila tak plaše, že řekl „Toto postačí“ a svezl se na židli.

Vnímal nebývale ostře ticho, které se rozhostilo v místnosti, zatímco léčitelka spěšně obcházela kolem, nejprve aby si převlékla špinavou bílou zástěru, potom aby si dlouze myla ruce, načež posbírala nejrůznější obvazy a nádobky s mastmi, přinesla misku s horkou vodou a čistá plátýnka a nakonec si okolo stolu přitáhla židli naproti Dorianovi.

Neprohodili mezi sebou jediné slovo, ani když mu ruku pečlivě omyla a pak ji prohlédla, Dorian se ale přistihl, jak hledí do jejích oříškových očí, sleduje její jisté prsty a ruměnc, který jí stále barvil hrdlo i tvář. „Vaše ruka – zaslouží si řádnou péči,“ zamumlala nakonec, když prohlížela ranky. „Jen jsem se chtěla ujistit, že nedošlo k žádnému poškození a nezůstaly vám v ranách trny.“ Pak spěšně dodala: „Vaše Výsosti.“

„Podle mě to vypadá horší, než to ve skutečnosti je.“

Dotykem lehkým jako peříčko mu potřela ruku kalnou masťou a on sebou škubl jako naprostý blázen.

„Promiňte,“ omlouvala se tiše. „Jen vyčistím rány. Pro všechny případy.“ Zdálo se, že se stáhla do své ulity, jako by čekala, že dá princ příkaz, aby ji pověsili.

Dorian těžce hledal správná slova. Nakonec odpověděl jen: „Už jsem zažil horší věci.“

Když to vyslovil nahlas, znělo to hloupě. Léčitelka se na chvilku zarazila a pak se natáhla pro další obvazy. „Já vím,“ odvětila a zvedla k němu oči.

U všech řas, její pohled byl okouzlující. Ona ale rychle sklopila zrak a opatrně mu ruku obvázala. „Sloužím v jižním křídle hradu a často mívám noční službu.“

To vysvětlovalo, proč se mu zdála tak povědomá. Před měsícem ošetřila v noci nejen jeho, ale také Celaenu, Chaola a Rychlotlapku... Léčila všechna jejich zranění během uplynulých sedmi měsíců. „Odpust, zapomněl jsem tvé jméno...“

„Jsem Sorscha,“ odpověděla a v jejím hlase nezněla oprávněná zlost vůči rozmazlenému princovi a jeho povýšeným přátelům, kteří byli příliš zaujatí vlastními životy na to, aby se obtěžovali zjistit jméno léčitelky, jež je neustále ošetřovala.

Když byla Sorscha hotová s ovazováním jeho ruky, Dorian řekl: „Pro případ, že jsme ti to neříkali dost často, ti děkuji.“

Opět zvedla hnědé oči se zelenými skvrnkami a věnovala mu váhavý úsměv. „Je to pro mě čest, princí.“ Pustila se do sbírání obvazů a mastí.

Dorian, který tímto pochopil, že může odejít, vstal a protáhl si prsty. „Už to ani necítím.“

„Jsou to drobná zranění, ale není dobré je zanedbávat,“ pravila Sorscha, zatímco vylévala zakrvácenou vodu do umyvadla v zadní části místnosti. „Příště nemusíte chodit až sem dolů. Stačí... stačí, když pro mě vzkážete, Vaše Výsosti. Rádi vám budeme nápomocni.“ Vysekla mu hluboké pukrle s elegancí dlouhonohé tanečnice.

„To jsi měla na starosti jižní křídlo kamenného hradu celou tu dobu?“ Otázka skrytá v jeho otázce hovořila jasně: *Viděla jsi všechno? Každé nevysvětlitelné zranění?*

„Udržujeme záznamy o našich pacientech,“ vysvětlila tičným hlasem, aby ji nezaslechl nikdo další, kdo by právě procházel kolem otevřených dveří. „Ale někdy zapomeneme zapsat všechny podrobnosti.“

Sorsche se naštěstí tou dobou, kdy korunní princ odešel z katakomb, už přestaly trást prsty. Díky jakémusi přetrvávajícímu požehnání Silby, bohyně léčitelů a nositelky míru – a pokojné smrti – dokázala zadržet jejich třes, když mu ošetřovala ruku. Sorscha se opřela o pracovní desku a dlouze si oddechla.

Na ty ranky nebylo třeba přikládat obvaz, ale ona byla sobecká a bláhová a chtěla zdržet hezkého prince na té židli co nejdéle.

On ani nevěděl, kdo je.

Před rokem ji jmenovali plnoprávnou léčitelkou a bezpočtu-krát ji povolali, aby ošetřila prince, kapitána a jejich přítelkyni. Korunní princ přesto stále neměl ponětí, kdo je.

Nelhala, když mu řekla, že nevede záznamy o všem. Ale pamatovala si. Zejména tu noc před měsícem, kdy ti tři byli celí zkrvavení a špinaví. Pes té dívky byl také zraněný a nikdo jí nedal žádné vysvětlení ani kvůli tomu neztropil povyk. A ta dívka, jejich přítelkyně...

Králova bojovnice. Tak ji znal celý hrad.

Zdalo se, že byla v jistou dobu milenkou jak prince, tak kapitána. Sorscha pomohla Amithy ošetřit mladou ženu po nelí-
tostném souboji o titul bojovníka. Někdy, když šla ověřit dívčin stav, našla prince, jak ji drží v objetí na lůžku.

Předstírala, že na tom nezáleží, protože korunní princ měl pověst svůdce, ale i tak... nijak to nezmírnilo svíravou bolest v srdci. Potom se věci změnily, a když dívku otrávil glorielou, zůstal u ní kapitán, který připomínal zvíře v kleci, když přecházel ložnicí, až z toho začala ztrácet hlavu i sama Sorscha. Vůbec se nedivila, když o několik týdnů později dívčina komorná Filipa přišla za Sorschou s žádostí o nápoj proti početí. Filipa neřekla, pro koho byl určen, ale léčitelka nebyla hloupá.

Když týden nato ošetřovala kapitána a viděla čtyři kruté škrábance na jeho tváři a mrtvolný výraz v jeho očích, dovtpila se. Stejně jako posledně, když princ, kapitán, dívka i pes byli celí od krve. Sorscha poznala, že ať je k sobě poutalo cokoli, bylo to minulostí.

Zvlášť patrné to bylo v případě té dívky. *Celaeny*. Zaslechla to jméno náhodou, když ji princ a kapitán oslovovali a mysleli si, že Sorscha už opustila komnaty. Celaena Sardothien. Další tajemství, jež zachovávala, aniž by o tom tušili.

Byla neviditelná a většinou tomu byla ráda.

Sorscha se zamračila na stůl s léčivy. Měla do večere připravit půl tuctu nápojů a obkladů. Všechny byly složité a hodila jí je na hlavu Amithy, která si nikdy nenechala ujít příležitost využít svého postavení.

Navíc ještě měla tak jako každý týden psát dopis jednomu příteli, který se zajímal o hrad a život v něm. Už jen při pomýšlení na všechny ty úkoly ji rozbolela hlava.

Kdyby za ní přišel kdokoli jiný než princ, řekla by, ať zajde za jiným léčitelem.

Vrátila se ke své práci. Nepochybovala, že její jméno zapomněl, jakmile vyšel ze dveří. Dorian byl dědicem nejmocnější říše světa a Sorscha byla dcerou dvou mrtvých přistěhovalců, kteří uprchli z vesnice ve Slatině, jež byla spálena na popel – z vesnice, na kterou si nikdo nikdy nevzpomene.

Přesto prince milovala, mlčky a tajně, od první chvíle, kdy ho před šesti lety spatřila.

7

Po první noci už se k Celaeně a Rowanovi nikdo další nepřiblížil. Rowan se o nočních návštěvnících nezmínil ani jí nenabídl plášť nebo nějakou jinou ochranu proti chladu. Celaena spala schoulená na boku a co chvíli se obracela, když se jí do zad zarýl nějaký kořen či oblázek nebo ji probudilo zahoukání sovy – případně zvuk něčeho horšího.

V době, kdy světlo přešlo do šedi a mezi stromy se vznášela mlha, se Celaena cítila vyčerpanější než v noci. Po mlčenlivé snídani, kdy na hřbetu své klisny pojedla chléb, sýr a jablka, div nezačala klímat, zatímco pokračovali vzhůru po lesní cestě na úpatí kopce.

Minuli pár poutníků – většinou lidi s povozy mířící kamsi na trh. Všichni krátce pohlédli na Rowana a ihned mu uhnu-li z cesty. Někteří dokonce mumlali modlitby o milosrdenství.

Celaena odjakživa slýchala, že ve Wendlynu žije vílí národ s lidmi v míru, takže možná strach poutníků vyvolával spíše samotný Rowan. Jeho potetovaná tvář rozhodně ničemu nepomáhala. Uvažovala, zda se ho zeptá, co ta slova znamenají, ale to by vyžadovalo mluvení. A mluvení by znamenalo navázání jakéhosi... vztahu. Celaena měla v životě přátel dost. A měla dost toho, jak umírali.

Proto neotevřela ústa po celý den, kdy projížděli lesy vzhůru do Cambrijských hor. Stromy byly bujnější a rostly blíž u sebe, a čím výše jeli, tím víc opar v lese houstl a dlouhé závoje mlhy se vznášely kolem a hladily ji po tváři, krku a páteři.